

ข้อทดแทนการใช้อำนาจพิเศษของฝ่ายบริหาร

ถึงไต่ถ้อยคำข้างต้นแล้วว่าการใช้อำนาจพิเศษของฝ่ายบริหารตามมาตรา ๑๗ และบทบัญญัติอื่นในท่านองเดียวกัน เป็นเรื่องที่ยฝ่ายบริหารต้องการให้กิจการต่าง ๆ ลุล่วงไปได้โดยรวดเร็วฉับพลันทันใด ซึ่งอาจเป็นเพราะหวังผลในทางจิตวิทยา คือให้เกิดความเข็ดหลาบหวาดกลัวไม่เป็นเยี่ยงอย่างต่อผู้อื่น หรืออาจเป็นการหวังผลเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยแก่ประชาชนเป็นสำคัญก็ได้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นไม่ว่าจะเป็นเพราะหวังผลอย่างไรก็ตาม การใช้อำนาจพิเศษดังกล่าวซึ่งมีผลในทางตุลาการ ย่อมเป็นการก้าวก้าวอำนาจตุลาการอยู่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำให้ฝ่ายตุลาการมีความรู้สึกว่าตนปฏิบัติงานไม่ได้ผล ไม่มีประสิทธิภาพ จนต้องให้ฝ่ายบริหารเข้ามาจัดการแทน ซึ่งอันที่จริงแล้วการใช้อำนาจพิเศษของฝ่ายบริหารดังกล่าวเป็นคาบสองคม มีทั้งผลดีและผลเสีย แต่ข้อวิพากษ์วิจารณ์ที่ว่า เป็นการก้าวก้าวอำนาจตุลาการละเมิดหลักการแบ่งแยกอำนาจ เป็นบ่อเกิดแห่งการใช้อำนาจตามอำเภอใจ ไม่มีการตรวจสอบและเหนี่ยวรั้งจากผู้ใช้อำนาจอธิปไตยฝ่ายอื่น และเป็นช่องทางให้ผู้ไร้ละเมียดลี้ทมิฬมนุษย์ชนชั้นมูลฐานในข้อที่ว่า มนุษย์ควรมีสติพิสัยได้รับการพิจารณาคดีโดยเปิดเผยในศาลยุติธรรม (*A man should be publicly tried by the impartial court*) ก่อนข้างจะมีหน้าหน้าจนกระทั่งลบล้างผลดี หรือประโยชน์ของการใช้อำนาจดังกล่าวได้ ข้อดีหรือประโยชน์ของการใช้อำนาจดังกล่าวในแง่ของฝ่ายบริหารน่าจะมีดังนี้

๑. เป็นมาตรการประหยัดเวลาและทรัพย์สินเงินทองของทางราชการ
๒. ก่อให้เกิดผล เกิดขาดฉับพลัน
๓. ตัดข้อยุ่งยากในการนำพยานหลักฐานเข้าสืบ

๔. ศักยภาพในเรื่องระเบียบต่าง ๆ ในด้านวิธีพิจารณาความซึ่งอาจทำให้คดีล่าช้า หรือคดียกฟ้องเพราะเงื่อนงำในด้านวิธีพิจารณาความ
๕. ก่อให้เกิดความเช็ดหลายหว่ากถั่ว จึงมีผลในด้านป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม
๖. การกระทำผิดบางประเภทอาจมีบทกำหนดโทษจำคุกไม่สามารถจะแก้ไขกฎหมายได้ทันกับการลงโทษจำเลยในคดีนั้น

วัตถุประสงค์เหล่านี้ อาจกระทำได้ด้วยการหามาตรการทดแทนอย่างอื่น โดยที่ฝ่ายบริหารไม่จำเป็นต้องหันไปใช้อำนาจพิเศษให้หม่อมองต่อการปกครองในระบบประชาธิปไตย และหลักนิติธรรมมาตรการทดแทนอาจทำได้หลายวิธี อาทิเช่น กำหนดขั้นตอนในการใช้อำนาจดังกล่าวให้รัดกุมหรือสร้างข้อทดแทนอย่างอื่นซึ่งมีหลายทางที่เป็นไปได้ดังนี้

๑. มาตรการในทำนองเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญของฝรั่งเศส

มาตรา ๑๗ และบทบัญญัติอื่นในทำนองเดียวกันในรัฐธรรมนูญไทย กำหนดให้ฝ่ายบริหารโดย เฉพาะนายกรัฐมนตรีมีอำนาจเด็ดขาดมาก เกินไป ส่วนการที่ต้องแจ้งต่อรัฐสภา ก็เพียงเพื่อให้รับทราบ เท่านั้นมิใช่ออกความคิดเห็น ฉะนั้นถ้าจะแก้ไขให้รัดกุมขึ้น โดยคงมาตราดังกล่าวไว้ก็อาจทำได้โดยการกำหนดให้นายกรัฐมนตรีปรึกษาเป็นทางการกับประธานรัฐสภา และรองประธานรัฐสภาซึ่งได้แก่ประธานสภาผู้แทนราษฎร แต่ถ้ามีสภาเดียวกันก็ต้องปรึกษากับประธานสภาตลอดจนปรึกษากับคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ แล้วจึงใช้อำนาจพิเศษนั้นได้ ทั้งนี้การปรึกษาอาจไม่จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบร่วมกันก็ได้ แต่เป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และทำให้ได้รับการพิจารณาลั่นกรอง เหตุผลในการใช้อำนาจดังกล่าวให้รัดกุมยิ่งขึ้น นอกจากนี้การกำหนดให้คณะที่ปรึกษากฎหมายของนายกรัฐมนตรี

เข้ามามีส่วนร่วมในการให้ข้อคิดเห็นในแง่กฎหมายอย่างเป็นทางการก่อนถึงขั้นที่ นายกรัฐมนตรีจะปรึกษาหารือกับฝ่ายรัฐสภา และคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ทั้ง เจื่อนไซในการใช้ควรถูกกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญให้รัดกุม โดยต้องเป็นการใช้อำนาจ นั้นเพื่อรักษา เอกราชหรือความมั่นคงของชาติโดยแท้ ยิ่งกว่านั้นการใช้อำนาจพิเศษ ดังกล่าวจะเข้าไปในทางบั่นทอน หรือขัดคอบทบัญญัติบางมาตราที่ระบุไว้โดยเฉพาะ จะะจงไม่ได้ เช่นการใช้อำนาจพิเศษแก้ไขรัฐธรรมนูญ โดยไม่ปฏิบัติตามที่ระบุไว้ใน รัฐธรรมนูญหาได้ไม่ ในขณะที่เดียวกันนายกรัฐมนตรีต้องระงับการใช้อำนาจการ ดูกเงิน เมื่อเหตุที่ทำให้เกิดมาตรการดูเงินนั้นหมดไป และรัฐสภาภายหลังจาก การใช้อำนาจพิเศษนี้แล้วอาจมีมติให้นายกรัฐมนตรียุติการใช้อำนาจนั้นเสียได้ ซึ่ง นายกรัฐมนตรีจำต้องปฏิบัติตามมติดังกล่าว

การกำหนดมาตรการการใช้อำนาจพิเศษให้รัดกุมดังกล่าวนี้ยึดหลัก ความมั่นคงของชาติ หลักการแบ่งแยกอำนาจในระบบประชาธิปไตย หลักนิติธรรม ผสมกันทั้งนี้ได้แนวทางมาจากรัฐธรรมนูญของฝรั่งเศส เม็กซิโก และเกาหลีใต้ดังกล่าวแล้วข้างต้น

๒. การตราพระราชบัญญัติพิเศษ

เมื่อคำนึงถึงข้อเท็จจริงที่ว่า การใช้อำนาจพิเศษส่วนใหญ่มีผลในทาง ตุลาการ หรือจะมีผลบ้างในทางอื่นบ้างแต่น้อยกว่าในทางตุลาการอยู่นั้นเอง ฉะนั้น อาจมีมาตรการทดแทนได้ โดยการตราพระราชบัญญัติพิเศษในภาวะฉุกเฉิน หรือ เพื่อความมั่นคงของชาติ โดยสร้างมาตรการในขบวนการยุติธรรมให้ รัดกุมและรวดเร็วขึ้น ซึ่งในกรณีนี้จะแก้ไขข้อขัดข้องที่ฝ่ายบริหารจะใช้อำนาจ พิเศษได้ พระราชบัญญัติดังกล่าวควรมีหลักการสำคัญว่า

ในการพิจารณาพิพากษาคดีที่กำหนดไว้ เช่น ความผิดฐานค้ายาเสพติด ให้โทษ ช่มชู้นกระทำเราและฆ่าผู้เสียหาย วางเพลิงเผาทรัพย์ ลักพาตัว

เรียกค่าใต้ ลักลอบทำลายป่าไม้ ความผิดขององค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี
 รัชทายาท ความผิดกระทำการอื่น เป็นคอมมิวนิสต์ ความผิดเหล่านี้ฝ่ายบริหาร
 เคยถือเป็นสาเหตุในการใช้อำนาจพิเศษลงโทษตลอดมา จึงควรจะระบุไว้ใน
 พระราชบัญญัติดังกล่าว โดยเสนอ เป็นข้อทดแทนว่าในกรณีที่กระทำความผิดตามที่
 กำหนดในพระราชบัญญัติดังกล่าว ให้ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษา
 (ในกรณีที่ไม่ได้กำหนดให้อยู่ในอำนาจของศาลทหารในภาวะไม่ปกติ) ทั้งนี้ศาล
 จะต้องเร่งรัดการพิจารณาคดีดังกล่าวโดยรวดเร็วที่สุด เช่นกำหนดให้มื้องค์คณะ
 ขึ้นประจำศาลพิจารณาคดีประเภทเหล่านี้โดยเฉพาะ ในการพิจารณาให้กระทำ
 โดยการสืบพยานคดีต่อกันไป จำเลยมีสิทธิมีทนาย เพื่อจะได้ต่อสู้คดีอย่าง
 เป็นธรรมที่สุด แต่จะเลื่อนคดีไม่ได้ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม ผู้พิพากษาจะต้อง
 พิจารณาคดีครบองค์คณะตามที่กฎหมายกำหนดไว้ในพระธรรมนูญศาลยุติธรรม
 พนักงานอัยการ เท่านั้นที่มีสิทธิ เป็นโจทก์ แต่ผู้เสียหายมีสิทธิขอ เข้าเป็นโจทก์ร่วมได้
 ผู้เสียหายจะฟ้องคดีโดยลำพังไม่ได้ ในการพิพากษาศาลมีอำนาจพิพากษายกฟ้อง
 ปลดปล่อยตัวจำเลย หรือลงโทษจำเลยได้ แต่ทั้งนี้จะรอกการลงโทษ รอกการกำหนด
 โทษ อ่างเหตุบรรเทาโทษหรือลงโทษปรับแก่สถานเดียวในกรณีที่กฎหมายระบุโทษ
 จำคุกไว้ด้วยไม่ได้ ทั้งนี้ยึดหลักที่ว่าโทษที่ฝ่ายนิติบัญญัติกำหนดไว้แล้ว เป็นระวาง
 โทษที่เหมาะสมซึ่งศาลต้องใช้ดุลยพินิจกำหนดโทษภายในระวางโทษนั้น ปัญหาจึง
 อยู่ที่ว่าฝ่ายตุลาการจะลงโทษมากน้อยเท่าไร ตามหลักการในข้อเสนอนี้
 ฝ่ายตุลาการจะรอกการลงโทษ หรือรอกการกำหนดโทษไม่ได้เลย หรือแม้จะอ้าง
 เหตุใด ๆ ตามมาตรา ๘ แห่งประมวลกฎหมายอาญา เพื่อลดโทษไม่ได้เป็นอันขาด
 ทั้งนี้ยอมทำให้ได้ผลใกล้เคียงกับความต้องการของฝ่ายบริหาร เมื่อพิพากษาแล้ว
 ให้บังคับคดีตามคำพิพากษาทันที โดยไม่อยู่ในบังคับของประมวลกฎหมาย วิธี
 พิจารณาความอาญา เช่นขอรับพระราชทานอภัยโทษไม่ได้ อุทธรณ์ ฎีกาต่อไปไม่

ได้ เห็นได้ว่ากฎหมายดังกล่าว เป็นกฎหมายพิเศษ ฉะนั้น จึงควรมีอายุการใช้จำกัด เพราะแม้จะไม่เป็นการละเมิดหลักการแบ่งแยกอำนาจ แต่กั้ตัดทอนสิทธิเสรีภาพบางประการ ฉะนั้น ควรกำหนดอายุไว้เพียง ๒ ปี เมื่อครบ ๒ ปีแล้วอาจมีการต่ออายุได้ตามความจำเป็น โดยความเห็นชอบจากรัฐสภา

หลักการตามพระราชบัญญัติดังกล่าว นำมาจากพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก และหลักเกณฑ์การพิจารณาคดีในศาลทหาร ซึ่งทำให้ได้ผลอย่างเดียวกับที่ฝ่ายบริหารต้องการนั่นเอง เพียงแต่มีหลักประกันหลายอย่างที่มั่นคงกว่า เป็นต้นว่า

๑. ไม่ขัดต่อหลักการแบ่งแยกอำนาจ เพราะอย่างไรเสียฝ่ายตุลาการยังคงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอยู่อย่างเดิม
๒. มีหลักประกันความยุติธรรมให้แก่จำเลย เพราะเป็นการพิจารณาโดยเปิดเผย (ในข้อนี้อาจกำหนดไว้ว่าการพิจารณาคดีที่ระบุไว้เป็นการพิจารณาลับทั้งหมด หรือแต่บางส่วนก็ได้ เพื่อให้ได้ผลเช่นเดียวกับการใช้อำนาจพิเศษของฝ่ายบริหาร แต่จำเลยก็ยังมีสิทธินำพยานเข้าสู้บ และมีทนายเข้าช่วยเหลือ)
๓. การพิจารณาคดีต้องกระทำโดยรวดเร็วติดต่อกันไป ผู้พิพากษาต้องครบองค์คณะ จะพิจารณาคดีโดยขาดองค์คณะไม่ได้ แม้ว่าจำเลยจะไม่คัดค้าน มาตรการข้อนี้นิยมทำให้คดีของจำเลยได้รับการพิจารณาจากผู้พิพากษาหลายนายอันเป็นหลักประกันความยุติธรรมได้ชั้นหนึ่ง
๔. โจทก์จำเลยเลื่อนการพิจารณาไม่ได้ ข้อนี้เป็นหลักประกันความรวดเร็ว เพราะในปัจจุบันการพิจารณาคดีล่าช้า เพราะมีการเลื่อนการพิจารณาคดีอยู่เนือง ๆ ทั้งผู้พิพากษาเองก็ไม่ค่อยว่างเนื่องจากต้องนั่งพิจารณาคดีวันละหลาย ๆ คดี ถ้ากำหนดให้มี

องค์คณะรับผิดชอบประจำในแต่ละศาล ย่อมทำให้การพิจารณาคดี เป็นไปโดยรวดเร็วยิ่งขึ้นมาก ซึ่งคาดว่าคดีแต่ละเรื่องน่าจะใช้ เวลาเริ่มแต่ฟ้องจนกระทั่งพิพากษาได้ภายใน ๑ เดือน ซึ่งก็นับว่า ใกล้เคียงกับกำหนดเวลาที่ฝ่ายบริหารใช้โดยทั่วไปอยู่แล้ว

๕. การที่ห้ามผู้พิพากษาใช้ดุลยพินิจอ้าง เหตุบรรเทาโทษหรือการกำหนด โทษ หรือรอการลงโทษ ทำให้จำเลยต้องรับโทษทันที ซึ่งก็ตรงกับ การใช้อำนาจพิเศษและข้อนี้จะถือว่าเป็นการล่วงเกินดุลยพินิจอิสระ ของผู้พิพากษาไม่ได้ เพราะศาลยอมกำหนดโทษได้โดยอิสระภายใน ระยะเวลาโทษที่กฎหมายกำหนดอยู่แล้ว การห้ามอุทธรณ์ฎีกาอาจมีผล เป็นการ คัดสิทธิจำเลย แต่ในขณะเดียวกันก็เป็น การคัดสิทธิของโจทก์ด้วย ซึ่ง ต้องยอมรับว่าเป็นสิ่งจำเป็นในภาวะฉุกเฉินหรือในกรณีพิเศษตาม มาตรการชั่วคราว

คำว่าภาวะฉุกเฉินหรือกรณีที่ต้องใช้มาตรการพิเศษ อาจมีการให้ทวีเคราะห์ ศัพท์ เพื่อเป็นแนวทางเอาไว้ ซึ่งการที่จะใช้บังคับตามพระราชบัญญัตินี้อาจให้ฝ่าย บริหาร เสนอต่อฝ่ายนิติบัญญัติว่าถึงเวลาอันควรถือว่าอยู่ในภาวะฉุกเฉินแล้ว เช่นมีการ ประกาศใช้กฎอัยการศึก หรือมีคดีใดที่ครึกโครม เช่นประทุษร้ายต่อองค์พระมหากษัตริย์ หรือฝ่ายบริหารมีสถิติมาแสดงว่าสถิติอาชญากรรม เหล่านั้นสูง เมื่อฝ่ายนิติบัญญัติ เห็นชอบ ว่าควรจะใช้พระราชบัญญัตินี้แล้ว ก็ให้มีผลใช้บังคับได้เช่น ๒ ปี และเมื่อฝ่ายนิติบัญญัติ เห็นชอบแล้ว ฝ่ายตุลาการจึงเริ่มพิจารณาพิพากษาตามวิธีพิจารณาโดยฉุกเฉิน ใน พระราชบัญญัตินี้ จึงเห็นได้ว่าความหลักการนี้ อำนาจฝ่ายตุลาการ ซึ่งควร เรียกว่า เป็น อำนาจพิเศษของฝ่ายตุลาการ มาจากความเห็นชอบของฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งเกิดจากข้อคิด เห็นและเสนอแนะของฝ่ายบริหาร ซึ่งนับว่าเป็นการร่วมมือของอำนาจอริปไตยทั้งสาม อำนาจในการ เสนอความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ และนับว่าเป็น เรื่องที่ต่างฝ่าย ต่างกระทำตามหน้าที่ของตนเอง ไม่มีฝ่ายใดก้าวล่วงซึ่งกันและกัน

๖. การที่จะต้องคอยการบังคับใช้พระราชบัญญัติดังกล่าวอยู่ ก็เพราะพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเมื่อมีเหตุฉุกเฉิน หรือมีเหตุอันควรใช้ทำนองเดียวกับพระราชบัญญัติกฏอัยการศึก ซึ่งต้องมีการประกาศใช้กฏอัยการศึกซ้ำอีกหนหนึ่ง เมื่อเหตุฉุกเฉินอันควรใช้สิ้นสุดลง ก็ควรระงับการใช้มาตรการพิเศษนั้น เช่นเดียวกัน เว้นแต่จะมีการต่ออายุใหม่โดยมติของรัฐสภา ซึ่งเรื่องนี้อาจทำได้ว่าเป็นการต่ออายุพระราชบัญญัติ เช่นเดียวกับพระราชบัญญัติควบคุมการเช่าในภาวะคับขัน หรือต่ออายุการใช้ในเหตุฉุกเฉินหรือเหตุจำเป็นที่ต้องมีวิธีพิจารณาความเป็นพิเศษก็ได้
๗. การกำหนดให้มีการบังคับคดีโดยทันที ย่อมมีผลทำให้เป็นที่เช็ดหลาบหวาดกลัวทั่วไป ซึ่งตรงตามเจตนาของฝ่ายบริหารอยู่แล้ว และที่ห้ามมิให้มีการขอพระราชทานอภัยโทษ ก็เพื่อมิให้มีเหตุอันใดที่จะทำให้การบังคับคดีประวิงล่าช้าไปโดยไม่มีเหตุจำเป็น ทั้งนี้ยึดหลักว่าระยะเวลาตั้งแต่เริ่มต้นฟ้องคดีจนกระทั่งบังคับคดีเสร็จต้องใช้เวลานั้นที่สุด

มีปัญหาที่น่าพิจารณาต่อไปอีกว่า เพื่อให้มาตรการเหล่านี้ได้ผลโดยเด็ดขาด อาจเป็นไปได้หรือไม่ที่จะกำหนดไว้ด้วยว่า ห้ามศาลพิพากษายกฟ้องปล่อยตัวจำเลยโดยเหตุแต่เพียงว่าคดีขาดอายุความ หรือโจทก์ไม่มาศาลตามกำหนดนัด ซึ่งเรื่องเหล่านี้เป็นการยกฟ้องเพราะความผิดทางฝ่ายโจทก์ เนื่องจากไม่ฟ้องคดีภายในอายุความ หรือจงใจไม่ไปศาลตามกำหนดนัด ซึ่งในคดีอาญาทั่วไปจำเลยย่อมถือประโยชน์จากความผิดพลาดบกพร่องของโจทก์ โดยศาลจะพิพากษายกฟ้อง แม้จะได้ความว่าจำเลยกระทำผิดจริง ในข้อนี้เห็นว่าควรจะยกประโยชน์ให้จำเลย เพราะการพิจารณาคดีที่กระทำในศาลเกี่ยวเท่านั้น ซึ่งเห็นว่าจำเลยเสียเปรียบอยู่แล้ว จึงควรให้จำเลยอ้างประโยชน์ในเรื่องอายุความได้ หรือการที่โจทก์ไม่ไปศาลตามกำหนดนัดได้ ทั้งนี้เพื่อให้ฝ่ายบริหารคือพนักงานอัยการ ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบจะได้เอาใจใส่ต่อการพิจารณาสืบพยานไม่เพิกเฉย

หลักการใช้พระราชบัญญัติที่เสนอแนะนี้อาจจะพิจารณาในแง่ผลร้ายก็ได้
 ในแง่ร้ายแรงกว่าการใช้อำนาจพิเศษ เพราะการใช้อำนาจพิเศษตามมาตรา ๑๗
 หรือบทบัญญัติอื่นในทำนองเดียวกัน แม้จะมีการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำ
 ชำเราและฆ่าผู้เสียหาย หรือวางเพลิงเผาทรัพย์ ก็มีใ้ฝ่ายบริหารจะใช้มาตรา ๑๗
 ลงโทษทุกรายไป อาจใช้ดุลยพินิจเลือกใช้อำนาจพิเศษแก่ผู้ต้องหาบางราย
 หลักการในพระราชบัญญัตินี้จะเป็นผลเฉียบขาดแก่ผู้กระทำผิดฐานนั้น ๆ ทุกรายไป
 โดยไม่มีข้อยกเว้น ซึ่งถ้าหากได้มีการใช้พระราชบัญญัตินี้มีผู้เห็นว่าหลักการตามกฎหมาย
 นี้ น่าจะร้ายแรงยิ่งกว่าการใช้อำนาจพิเศษ แต่ผู้เขียนมีความเห็นว่า ข้อโต้แย้งดังกล่าว
 น่าจะฟังไม่ขึ้น เพราะเราจะต้องยึดหลักการมากกว่าตัวบุคคล วิธีการที่ให้ความเป็น
 ธรรมและทัดเทียมกันคือยิ่งกว่าใช้ดุลยพินิจ การที่ฝ่ายบริหารเลือกใช้อำนาจพิเศษแก่
 บุคคลบางราย ทั้งนี้ เห็นว่าเป็นการกระทำผิด อันเป็นการบ่อนทำลายความมั่นคง
 ของชาติ หรือกระทำการอันเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของ
 ประชาชน ซึ่งร้ายแรงถึงขนาดที่จะต้องละเมิดต่อหลักการแบ่งแยกอำนาจในระบอบ
 ประชาธิปไตย น่าจะถือว่าเป็นการหวังผลเพียง "เขียนเสือให้วัวกลัว" หรือ "เชือด
 คอกไก่ให้ลิงดู" แต่หลักการตามพระราชบัญญัติดังกล่าวนี้ เมื่อเห็นว่ามีเหตุอันเป็นการ
 บ่อนทำลายความมั่นคงของชาติ หรือมีกรกระทำอันเป็นการคุกคามขัดต่อความสงบ
 เรียบร้อยของประชาชน จึงใช้มาตรการการเช่นนี้ได้ ซึ่งเมื่อจะใช้ก็ใช้ให้เป็นธรรม
 แก่บุคคลทุกคน ดังนี้ จึงจะมีผลก่อให้เกิดความเช็ดหลาบหวาดกลัว ผู้ที่คิดจะกระทำ
 ความผิดก็จะได้ยับยั้งั้งใจ เพราะเป็นที่แน่นอนว่า ตนจะต้องถูกดำเนินคดีโดยวิธี
 พิษานาพิเศษโดยไม่มีข้อยกเว้น ผิดกับการใช้อำนาจพิเศษของฝ่ายบริหาร ซึ่งมัก
 จะมีข้อครหาอยู่เนื่อง ๆ ว่า ผู้กระทำผิดครึ่งเต้นไม่สำเร็จ จึงต้องถูกเสนอให้ใช้
 มาตรา ๑๗ หรือบทบัญญัติอื่นในทำนองเดียวกัน ยิ่งไปกว่านั้น หลักการตาม
 พระราชบัญญัติที่เสนอแนะ เป็นเรื่องเข้าทางตรอกออกทางประตูสอคล้องกับหลัก
 ในระบอบประชาธิปไตยทุกประการ

ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดประการหนึ่ง ซึ่งแสดงให้เห็นได้ชัดว่าการใช้มาตรา ๑๗ และบทบัญญัติอื่นในทำนองเดียวกันขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของฝ่ายบริหารมากเกินไปว่าจะใช้อำนาจพิเศษกับใครหรือไม่ แต่หลักการตามข้อ เสนอแนะมีผลกับบุคคลทั่วไป เช่น ตามรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ สัปดาห์วิจารณ์ ฉบับที่ ๓๓ วันอาทิตย์ที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒ ว่า เมื่อ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๒๑ ชาวออสเตรเลีย ๓ คน ถูกจับในข้อหาเมียเสพติดให้โทษไว้ในความครอบครอง เพื่อจำหน่ายและพยายามนำออกนอกประเทศ ซึ่งเป็นคดีที่สื่อมวลชนทั้งในประเทศและต่างประเทศให้ความสนใจมาก เพราะจะเป็นการทดสอบว่าฝ่ายบริหารของไทยจะกล้าใช้อำนาจพิเศษ (ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๒๑ มาตรา ๒๐๐) หรือไม่ คดีนี้หลังจากเจ้าหน้าที่ศูนย์ปราบปรามยา เสพติดให้โทษกรมตำรวจใช้เวลาประมาณ ๓ เดือน ในการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานและสรุปสำนวนมีความหนาประมาณ ๒๐๐ หน้า ระบุว่าชาวออสเตรเลีย ทั้งสามคนมีความผิดจริง สมควรลงโทษอาญาโดยใช้มาตรา ๒๐๐ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๒๑ ซึ่งอนุญาติให้นายกรัฐมนตรีใช้อำนาจลงโทษผู้กระทำความผิดถึงขั้นประหารชีวิต โดยไม่ผ่านชั้นตอนทางศาลได้ หนังสือพิมพ์สยามรัฐฉบับดังกล่าวรายงานว่ารัฐมนตรีมหาดไทยลงความเห็นว่าควรลงโทษมาตรา ๒๐๐ ลงโทษบุคคลทั้งสาม "เพราะจะทำให้ภาพพจน์ของประเทศไทยเราเสียในสายตาของคนต่างชาติ"

ผู้ใกล้ชิดในวงการตำรวจ เปิดเผยมุมตอหนังสือพิมพ์สยามรัฐว่า "คดีนี้เป็นคดีกรีกโครม เพราะผู้ต้องหาคนหนึ่งคือ นายพอล เฮย์เวิร์ด เป็นคาราร์กบี้ ฆาตกรระดับชาติและทางออสเตรเลีย ก็เฝ้าติดตามข่าวการฆาตกรรมอย่างใจจกใจจจ นักข่าวและสถานีโทรทัศน์ถึงกับลงทุนบินมาตามข่าวด้วยตนเอง เพราะฉะนั้น การที่รัฐบาลไทยจะพิจารณาใช้มาตรา ๒๐๐ จึงทำให้ความลำบากใจมาก เจ้าหน้าที่ระดับสูงของออสเตรเลียหลายคนได้บินมา เพื่อ "ขอรอง" รัฐบาลไทย ไม่ให้ใช้มาตรการอันรุนแรง และมีรายงานข่าวที่เชื่อถือได้ว่า มีการพบปะกันระหว่างพล เอกเกรียงศักดิ์ ชมนันท์และทูตออสเตรเลียประจำไทย

การที่รัฐบาล เกรียงศักดิ์ ไมยอมให้มาตรา ๒๐๐ ในคดียาวออสเตร เลีย สามคนนี้ ทำให้เจ้าหน้าที่ปราบปรามยาเสพติดไม่พอใจ เป็นอย่างยิ่ง เจ้าหน้าที่ระดับสูง ผู้หนึ่งในศูนย์ปราบปรามยาเสพติดถึงกับกล่าวว่า การกระทำเช่นนี้เหมือนกับ "ประเทศไทย เป็นเมืองขึ้นเขา"

เขากล่าวต่อไปว่า ทำให้ตำรวจหมกมุ่นกังวลใจ เพราะ เป็นคนที่ตำรวจติดตาม ควบคุมความยากลำบาก โดยเฉพาะผู้ต้องหาคนหนึ่ง คือนายวิลเลียม ซินแคลร์ ทั้งทาง ออสเตร เลียและไทยต่างต้องการตัวมาดำเนินคดีที่นั่น เนื่องจาก เป็นผู้ที่ตำรวจพบ หลักฐานว่าเป็นตัวการใหญ่ในการค้ายา เสพติระหว่างไทยและออสเตร เลียมาหลายปี แล้ว จนร่ำรวยมีกิจการร้านอาหารและบาร์ในกรุงเทพฯ และพื้ตยหลายแห่ง และ นายซินแคลร์ก็ เป็นผู้เคียวที่มีเงินสดถึงสองล้านบาทมาขอประกันตัวเอง แต่เจ้าหน้าที่ ตำรวจไมยอม

เจ้าหน้าที่สถานทูตคนหนึ่ง ได้พูดแสดงความเห็นใจตำรวจไทยว่า "เรามัก จะวิพากษ์วิจารณ์เจ้าหน้าที่ปราบปรามยาเสพติดของไทยว่าทำงานไม่มีประสิทธิภาพ ปล่อยให้เฮโรอีน เล็ดลอดออกไปนอกประเทศได้เยอะมาก ต่อมาเวลาเขาจะมา จับใครคนหนึ่งซึ่ง เป็นชาวตะวันตกพวกเดียวกับเรา เราก็เริ่มโวยวาย" ๑
ข้อนี้แสดงให้เห็นว่าฝ่ายบริหารกลัวว่าการใช้อำนาจพิเศษจะเป็นการไม่ถูกต้อง จึง ไม่กล้าใช้กับชาวต่างประเทศ เพราะทำให้เสียภาพพจน์ หรือทำให้เห็นว่าประเทศไทย ไม่ยึดหลักนิติธรรม ฝ่ายบริหารควรพยายามแก้ไขภาพพจน์เช่นนี้ให้หมดไปได้ แต่ไม่ใช่ ด้วยการเลือกปฏิบัติ (Discrimination) หากควรสร้างมาตรการที่รัดกุมขึ้นแทนที่ โดยถือหลักว่าใช้วิธีการที่เป็นประชาธิปไตยและเป็นธรรม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ เดียวกันโดยไม่ทำให้เสียภาพพจน์แต่อย่างใด ไม่ว่าจะในสายตาของชาวต่างประเทศ หรือชาวไทยด้วยกันเอง

๑ "มาตรา ๒๐๐ เฉพาะคนไทยไม่เหมาะกับฝรั่ง" สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์

(๑๑ กุมภาพันธ์, ๒๕๒๒) : ๕.